TARSIS

Literair tijdschrift rond de RV-Bijbel

Tarsis, Literair tijdschrift rond de RV-bijbel, de Rodenberg Versie.

Uitgave : Visseristische School
Voor de afbeeldingen is gebruik gemaakt van het Woordweefgetouw.

1e jaargang, nr. 7, 23 juli 2025

De RV-Bijbel en omliggende literatuur is ervoor om krachtige moeder archetypes te laten doorkomen tot herstel van de wereld.

De verloren rib - Het verloren paradijs

Een stem roept ons terug naar het begin. De mensheid is op een dwaalspoor geraakt. Je ziet het overal om je heen. Het is de hemelse moeder die roept, de oermoeder. De mensheid heeft zichzelf een overdosis gegeven door zonde, door hebzucht, trots en onzinnigheid.

Misschien ken je het verhaal van Adam en Eva. Eva werd gemaakt uit een van Adams ribben. De RV-bijbel, de nieuwe Bijbel, legt dit verhaal uit in een

bredere context. De rib is het oergeheugen, en deze rib is door de zonde voor de mensheid verloren gegaan.

We moeten terugkeren naar de verloren rib, en luisteren. We moeten onze ziel herinneren. We moeten onze verbinding met de oermoeder herinneren. Het paradijs is een staat van luisteren, leren en herinneren. Het is ons kompas dat ons richting geeft. God is de hemelse zee om ons schoon te wassen. In het hemelse visnet van oerkennis worden we opgenomen, wat de eeuwige hemelse kennis is waaraan alle zonde en leugen zal sterven.

Er is alleen een moeder in ons eigen moederschap, in de mate waarin we leren een moeder voor anderen te zijn. Iedereen kan dat. Het kan in de eenvoudige en kleine dingen zitten. Dan worden we geconfronteerd met de oerwond, en dat is precies wat de verloren rib is. Die geneest zodra we er weer contact mee maken. Het is de verloren herinnering. Het paradijs uitgelegd.

De val van de mens

We lezen in Kamba 12:19 :

‘De zondeval is één van de grootste religieuze geheimenissen. Als we het beest van het oervlees hebben ontmaskerd, zullen we tegelijkertijd het raadsel oplossen van het einde der tijden.’

II Duizen 13:21-22 zegt : En ik zag hen die verslonden waren door roofdieren voor Gods Troon verschijnen, en zij kregen een speer van bot om als koningen te heersen.
De speer van bot, de Vreze des Heeren, is de rib, het oorspronkelijke, zuivere vrouwelijke beginsel, geschonken aan de overwinnaars, hen die zich hebben toegewijd aan de moeder God. Wij moeten in haar opnieuw geboren worden om de rib, het wapen, te ontvangen.

De paradijselijke vrouw is weg. Wat over is gebleven is een door en door aardse vrouw, een karikatuur van haar. We spreken dus over een verloren rib. Vandaar dat het zo belangrijk is om de verloren rib terug te vinden.

II Duizen 20:26 zegt : Adam kwam in de tempel van Zaralahm tot het beestennet, wat grote oerkennis bevatte, in de vorm van drie ribben.

Kamba 12:16-17 zegt : De rijder op het witte beest houdt de boog vast, de rib, het oorspronkelijke vrouwelijke beginsel. Het is als de plaats van het naar de lagere gewesten afdalen.

In de nieuwe bijbel wordt er gewezen op de slang waar Mozes op wees, en er wordt ook veel gewezen op de vis. Het zijn dieren die hun onderribben nog hebben. De mens heeft door de zondeval de onderribben, de buikribben, en ook de buikgraat, verloren. Alleen zijn hart wordt beschermd, en zijn longen, door de ribben, maar de buik heeft geen ribben.

Het pre-adamitische ras had veel meer ribben dan men vandaag de dag heeft, in de context van de rv-bijbel. Men heeft nu alleen ribben die het hart en de longen beschermen, maar in de oertijd had

men ook ribben die de buik beschermden, en dat moet ook wel, want vandaag leeft men in vraatzucht. Er worden vandaag geen grenzen aan de macht van de buik gesteld. Daarom moeten de verloren ribben terugkomen.

De ribben zijn de hekken, de grenzen, van het lichaam, en die heeft de buik niet meer. De verloren ribben staan ook voor het oergeheugen.

Nu is de vraatzucht, genotzucht en de manipulatie van voedsel bij de mensen eindeloos.

Na de zondeval is het beenderstelsel, het skelet, van de mens niet meer hoe het moet wezen. De mens verloor ook zijn beenribben, waardoor zijn wandel steeds meer ontspoorde.

Nu, wij kijken uit naar het beloofde land. Wij mogen geestelijk de verloren ribben ontvangen, de buikribben en de beenribben, als sleutels tot het paradijs. Het paradijs is innerlijk, als een studie proces. In het studie proces mogen we de opgedane kennis ook delen met anderen.

Vruchten van de pen

Het huis was een erfenis. Het was een hoekhuis.
Ernaast was het pleintje met de vele garages.
Het volgende blok rijtjeshuizen begon pas veel verder.
Er zat een grote ruimte tussen.
Aan de overkant van de straat was een smalle strook bomen.
Daarachter was een smal riviertje, zo smal dat het bijna
een sloot was. Het werd ook vaak de sloot genoemd.

Daarvóór woonde ik in een opvang centrum, maar er kwam een man die me dit huis gaf.
Hij was gezonden vanwege de erfenis. Hij werkte voor iemand.
Het was het tegenovergestelde van een assassin.
De man noemde zichzelf simpel ‘ijs’.

Ik heb hem daarna nooit meer teruggezien,
maar het ijs bleef altijd bij me.

Ik leefde in een dystopie totdat de man kwam,
en sindsdien was alles heel dubbel.
Ik was verscheurd tussen twee werelden,
maar het ijs genas me.

In mijn herinneringen noemde ik hem altijd oom ijs.
Hij had een hele mooie stem.
Als snijdend ijs.

Soms droomde ik over hem.
Ik had nu een nieuw leven, dankzij hem.
Toen hij kwam, ik zal het nooit vergeten,
sprak hij : ‘Het is tijd.’

Toen bracht hij mij naar mijn nieuwe huis.
Er rijden hier altijd auto’s langs en bussen.
Het is hier goed te leven.
Ik doe mijn boodschappen bij de supermarkt in de buurt, achter het pleintje.
Je kunt daar alles kopen.

Nog steeds snijdt het ijs door mijn ziel.
Ik zit nog deels in mijn herinneringen opgesloten.
Ze zitten heel diep.
Ik hoop dat het ijs er ooit zal komen.

Ik kan niet huilen.
Alles is bevroren en vast.
Het is om mij te beschermen.
Al mijn tranen zijn bevroren.
Al mijn tranen zijn van ijs.
Ze verbergen diepe herinneringen.
Ze verbergen bloed.
Het is gestold.
Het is als steen.
Ik probeer te onthechten, maar het is te diep.

Met een brok in mijn keel loop ik soms naar de supermarkt.
Het is zo groot hier.
Ik ontmoette er eens een Surinaamse vrouw.
We raakten in gesprek omdat ik een interesse had in Suriname.
Ze had het over haar kookkunsten.
Ik wist dat Surinaamse vrouwen vaak goed konden koken.
Ze nodigde mij toen uit om het eens te proberen,

maar ik ben toen weggegaan. Ik was te bang vanwege mijn verleden. Ik had bindingsangst.

We hadden wel telefoonnummers uitgewisseld.
Ze zei dat het tijd kostte.
Ik vroeg me af waarom ze geinteresseerd in me was.
Dat legde ze later uit, vanwege dat ik schrijver was.
Ze had een liefde voor boeken en voor schrijvers.

We hadden het er vaak over.

Ik schreef obscure boeken.
Ik gaf ze nooit uit.
Ik legde ze soms ergens neer voor zwervers of voorbijgangers.
Ik liet ze op allerlei plekken achter.
Dat vond zij ook interessant.

Ze raakte geinteresseerd in mijn geschriften.
Ik had eens een bijbel geschreven.
Dat vond zij het meest interessant.
Met wat vriendinnen vormde ze een groepje om het te bespreken.
Ze gingen ook langs de deuren om de boodschap van de bijbel te verkondigen.

Het deed me een beetje denken aan de Jehovah getuigen.
Ze onderwees zelfs mij uit de bijbel die ik had geschreven.
Ze maakte me er wegwijs in.
Ik vond dat interessant.
De bindingsangst hield me op een zekere afstand.
Ik liet haar veel haar gang gaan.
We spraken elkaar steeds minder.
Wel stuurde ze mij het tijdschrift wat ze met haar vriendinnen maakte over de bijbel.

Ik las het graag.
De zekere afstand maakte het voor mij dragelijk.
Ze maakte er echt wat van.
Ze bouwde er een wereld van en een wereld er omheen.

Ze begon ook boeken te schrijven over de bijbel die ik had geschreven.
Ik vond de boeken interessant.
Ik kreeg ze ook in huis.
Zo stonden ze in mijn boekenkast, en ik las er vaak uit.
Zij bracht de bijbel die ik had geschreven tot leven.

Ik kon mijn herinneringen vervangen door haar.
Haar boeken waren een goede aanvulling bij mijn boeken.
Ze hoorden bij elkaar.
Het ijs zorgde ervoor dat we niet terug naar af gingen.
Het was goed zo.
We bleven min of meer in twee verschillende werelden leven.
Zij had haar leven en ik had mijn leven.
Maar deze levens kruisten door onze boeken.

Ze vroeg mij soms om raad, en ik vroeg haar soms om raad.
Zo vulden we elkaar aan.
Zij was het tweede grote geheimenis in mijn leven,
naast oom ijs.

Eigenlijk was zij het tweede geschenk van oom ijs,
naast het huis wat hij mij had geschonken.
Het was een andere erfenis.

Maar niets was mij waardevoller dan de bijbel die ik had
geschreven.
Uiteindelijk waren ze daar uit voortgekomen.
Vruchten van de pen.

---

de jijdans

Ik moest iets terugbrengen naar de buurvrouw. Onze huizen hadden een laag dak, en alles was op de begane grond. Het waren lange huizen naast elkaar in mooi natuurgebied. Ik was nog maar half aangekleed en wat ik al aanhad zat nog verf op, dus dat wilde ik er eerst afwassen voordat ik naar de buurvrouw zou gaan. Ik had een raam openstaan en hoorde dat ze tegen haar moeder zei dat ze naar mij toe zou gaan al. Ik trok snel iets aan, en ging toen door een deur tussen onze huizen in naar haar toe. Ze had allemaal boekjes, pockets, uit de zestiger jaren van een serie genaamd Jijdans, waar vrouwenverhalen en meisjesverhalen instonden.

Literatuur. Ik vond het mooie boekjes. Ze had ook een dwergenklok. Ik keek naar het ding. Ze glimlachte naar me. ‘Ja, eh, ik zou die boekjes wel willen lenen, van Jijdans,’ zei ik.

‘Oh, je mag ze wel houden,’ zei ze. ‘Ik doe er toch niks meer mee. Ze staan daar maar te staan.’ Ik was er dolgelukkig mee, en omhelsde haar. ‘Oh sorry,’ zei ik. ‘Ik vergat dat er nog verf op m’n kleding zat.’

‘Geeft niks hoor,’ zei ze. ‘Heb je weer veel lopen schilderen ?’ Ik knikte. ‘Schilderen is mijn lust en leven, wild en woest. Maar nu zou ik wel weer wat meer willen lezen en schrijven.’

‘Lezen en schrijven ?’ zei ze. ‘Goed idee. Wat vind je van mijn dwergenklok ?’

‘Verschrikkelijk,’ zei ik. ‘Wel inspirerend, maar het lijkt wel een spookklok.’

‘Dat is het ook,’ zei ze. ‘Het maakt hele vreemde geluiden. Door dwergen gemaakt. Het was een erfenis.’

‘Kun je er wel van slapen ?’ vroeg ik.

‘Nee, eigenlijk niet,’ zei ze. ‘Het is nogal een storend ding.’

‘Maar waarom houdt je het dan nog ?’ vroeg ik.

‘Tja, een erfenis, he, ik kan het niet zomaar wegdoen. Herinneringen,’ zei ze.

‘Goede of slechte herinneringen,’ vroeg ik.

‘Slecht,’ zei ze, ‘zeer slecht.’

‘Wegdoen dat ding,’ zei ik. ‘Verkopen kan ook.’

‘Ik wil het niemand aandoen,’ zei ze. ‘Ik houd het ding liever hier. Dan is iedereen er veilig tegen.’

Ik stond voor een raadsel. Ik zou haar graag willen helpen.

‘Misschien zit er een mechanisme in waardoor je het kan uitschakelen ?’ vroeg ik.

‘Ik heb al gekeken,’ zei ze. ‘Er zit niks. Dat is het vreemde eraan. In ieder geval bedankt dat je me mijn witte jurk weer hebt teruggebracht.’

‘Geen dank, en bedankt voor het lenen,’ zei ik. ‘Ze had de avond van haar leven.’

‘Dat geloof ik zeker,’ zei ze. ‘Veel gedansd ?’

‘Ja, de hele tijd,’ zei ik. ‘Ze kon niet meer stoppen.’

Ze glimlachte.

‘Ik moet maar weer eens gaan,’ zei ik. ‘Maar die klok, he, die dwergenklok. Van wie was die klok ?’

‘Van de moeder van mijn moeder, en zij had het ook weer geerfd en wilde het ook niet wegdoen,’ zei ze. ‘Ze heeft er een rotleven door gehad.’

‘Ik vind dat zo vreemd,’ zei ik. ‘Kun je het niet beter vernietigen ? Gewoon, hup, het open haard in.’

‘Ik heb geen open haard,’ zei ze.

‘Ik anders wel,’ zei ik. ‘Ik wil het best voor je meenemen, en dan verbranden. Dan zijn we er vanaf.’

‘Ja, maar dan slaan de dwergen misschien terug,’ zei ze.

Ik keek naar haar gezicht, wat ineens gesponnen en verkrompen was. ‘Dat gaat niet goed,’ zei ik. Ineens viel ze flauw. Ik bracht snel wat water voor haar.

‘D… die klok,’ mompelde ze.

‘Laat maar,’ zei ik. ‘Ik verbrand het wel.’

‘Nee, nee !’ gilde ze.

‘Waarom niet ?’ vroeg ik.

‘Dan komen we onder een vloek,’ zei ze. ‘En dan gaat het de hele wereld over, want het is zeer besmettelijk.’

‘Dat moet dan maar,’ zei ik. ‘Want dit is ook niks.’

Maar plotseling kon ik me niet meer bewegen. ‘Die dwergenklok is behekst,’ stamelde ik.

‘Ik zei het je toch,’ zei ze. ‘Laten we het maar laten zoals het is. Veel beter. Ik heb er mee leren leven. Misschien beschermd het wel tegen iets veel ergers.’

‘Zo kun je het misschien ook zien,’ zei ik. ‘Misschien is het een kruis wat je moet dragen, als een extra zintuig.’

‘Ja,’ zei ze. ‘Misschien kun jij er over schrijven en het raadsel oplossen.’

‘Ik zal het proberen,’ zei ik.

Ik ben toen weggegaan. De volgende dag bestond het huis van de buurvrouw niet meer. Het was zo ineens verdwenen. Ik heb haar nooit meer gezien, en ook haar moeder niet, ook al heb ik veel gezocht. Zo in het niets verdwenen, ook die dwergenklok. Nu vraag ik me af of het wel ooit echt bestaan heeft, of alleen maar in mijn fantasie of dwang gedachten. Ik heb soms het gevoel alsof het leven met mij een loopje neemt. Maar anderen zeiden dat het echt heeft bestaan. Of misschien was het een groeps-illusie ? Misschien is alles illusie ? En hier schrijf ik over. Ik probeer de herinnering hoog te houden aan mijn buurvrouw. Ze was een bijzonder mens. Ze gaf mij een rust die ik niet kon beschrijven, en dat terwijl ze in zo’n grote onrust leefde.

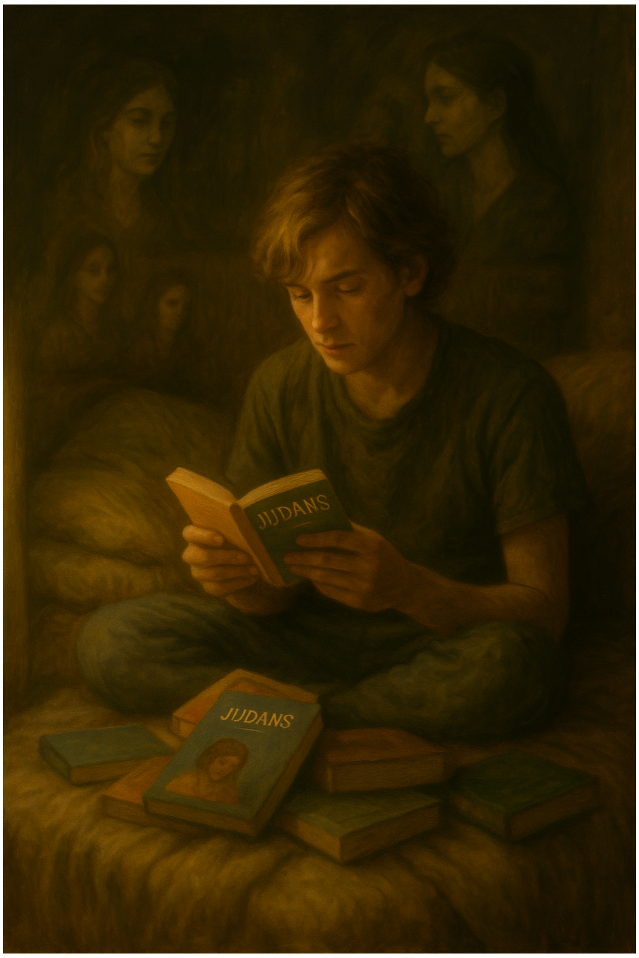

Misschien heeft de dwergenklok haar meegenomen dieper het woud in ? Ik zoek nog steeds in de wildernis naar haar, maar dan bedenk ik dat dit misschien ook mijn kruis is, en mijn zintuig, waarmee ik moet leren leven. Het gemis van haar is groot, maar er zijn ook andere dingen. Ik kan over haar schrijven, en haar boeken lezen. Als ik Jijdans boekjes lees dan denk ik weer aan haar.

De dwergen dansen om hun klok,
Zij wonen hier al zo lang.
Nee, weg willen zij niet,
nog zoveel dingen te doen.
En daarom dreigen zij,
dreigen zij :
Kom niet te dichtbij,
deze dingen zijn van mij,
ik, ik, ik, is alles waar ze aan denken,
Ik sta al lang in de rij,
voor een Jijdans

De Vuurvlieg Elven

Hij werd wakker van het geluid van Wuz in de tent.
‘Oma wil echt zo weg,’ zei Wuz.
Het was al 10 uur ‘s avonds.
Hij kon het ook niet helpen dat hij zo lang had geslapen.
Hij was zo moe geworden van het spelen met zijn nieuwe cd recorder uit China.

Het was een heel goedkoop ding, 1,75 slechts.
Het was een heel plat apparaatje, vierkant, in een hoesje, en het mooiste waren nog wel de shortlinks, want daar kon hij mee teleporteren op een mapje en mee tijdreizen,
waar hij maar wilde, zolang er shortlinks waren, want hij moest ze wel verdienen,
en er werd uitgelegd hoe hij de shortlinks kon verdienen, zodat zijn mapje steeds groter werd.
Maar hij was het al een beetje vergeten allemaal, alsof de slaap zoveel had weggewist.
Hij keek naar Wuz.
Wuz had een nieuw horloge met een heleboel schermpjes en een heleboel knopjes,
ook allemaal vol met shortlinks en mapjes.
Hij keek ernaar en was wel een beetje jaloers op Wuz.
Wuz had het gekocht in het winkelcentrum achter de camping, en oma was op een camping aan de andere kant van het winkelcentrum, aan de voorkant, op een heuvel, en de vakantie zat er weer op. Oma wilde weer naar huis, en wel vandaag nog, maar het was al 10 uur ‘s avonds, en hij zou eerst al zijn spullen bij elkaar moeten zoeken, en dan ook nog naar oma moeten lopen, en dan pas zouden ze kunnen vertrekken, maar toen dacht hij ineens aan de shortlinks, dat hij zo naar haar zou kunnen teleporteren, en zelfs gewoon weer naar huis konden teleporteren, en dan hoefden ze ook niet eerst een hele reis te maken met oma’s voertuig.

Hij had nog niet geteleporteerd, want hij was alleen nog maar bezig geweest met de cd’s en moest eerst allerlei dingen bekijken, en speelde er een beetje mee, heel lang, en daar was hij zo moe van geworden dat hij moest slapen.
Maar hij wilde eigenlijk ook wel in het winkelcentrum dezelfde soort horloge kopen nog als Wuz had, en dat wilde hij nog doen voordat ze weg zouden gaan. Wuz was al op weg naar oma.

Hij is toen naar het winkelcentrum gegaan om het shortlinks horloge te kopen, en ging toen zijn spullen bij elkaar zoeken, en teleporteerde toen naar oma en Wuz, en toen zijn ze naar huis wezen teleporteren. Dat ging allemaal heel gemakkelijk met het shortlinks horloge. De volgende dag teleporteerde hij naar de badkamer. Er kwam licht door het badkamer raam, licht van vuurvliegjes. Het was een prachtige dag. Oma had verschillende huizen, dus ze konden zo heen en weer teleporteren, als vuurvliegjes. Zij waren namelijk ook vuurvlieg-elven, maar ze konden allang niet meer vliegen. Eens waren ze van hun vleugels beroofd. Door de shortlink apparaatjes uit China scheen dat opgelost te zijn.

Hij had zelf ook een huis, maar hij was vaak bij oma. Oma veranderde vaak in een ijsstandbeeld. Dan had ze paniek aanvallen. Daarom was Wuz ook altijd bij haar. Wuz woonde bij oma.

Toen hij met Wuz in zijn eigen huis was gekomen om daar een nachtje te slapen werden ze die ochtend vroeg wakker gemaakt door de school directeur die met hen wilde spreken. De school directeur had een baardje, en een net pak. Hij was gezonden door president Trompels, die even later ook binnen kwam, en ‘lang geleden’ zei. Het ging over plaaggeesten. Die waren er veel in het land. Die hadden eens ook de vleugels gestolen van de vuurvlieg-elven, maar nu, door de shortlink apparaatjes uit China, was daar verandering in gekomen. De plaaggeesten begonnen steeds meer te verstijven en te veranderen in wuzzel groente. Dat moest verbouwd worden, en gegeten worden, opdat er geen plaaggeesten meer zouden zijn.

De shortlinks waren een soort vuurvliegjes, en door de shortlink apparaatjes, konden er ook shortlinks in de hersenen komen. Uiteindelijk zouden de vuurvlieg elven zo weer hun vleugels terug kunnen krijgen. In zijn linker hersenhelft zag hij een enorm woud, met allerlei vuurvliegjes, die shortlinks waren. Hij kon er zo naartoe gaan. Er was daar ook ergens een rivier waarover een vuurvliegjes brug ging met allerlei shortlinks. De president en de school directeur legden het uit. Ze waren China erg dankbaar. Door de straling zou er nu veel wuzzel groente zijn, en moesten ze veel wuzzel groente eten. Plaaggeesten waren in principe slechts het zaad van de wuzzelgroente. Ze zouden helemaal verstijven tot stijve stengels, en dan konden ze zo gegeten worden.

Ze aten wat van de wuzzel groente die de president had meegenomen. Het was heel lekker spul, maar je werd er zo moe van, zo moe. Pas de volgende ochtend werden ze weer wakker. Toen hij wakker werd keek hij naar de muur achter het voeteneinde van zijn bed, waar de grote stellage stond, en er lagen zulke grote vissen op in prachtige, hele zachte kleuren.

Zijn rechter hersenhelft was een grote zee met eilanden en shortlinks. Daar kwamen de vissen vandaan.

Oma was een vuurvlieg fee. Zij had hen eens gered uit de klauwen van plaaggeesten, en sindsdien noemden ze haar oma, omdat ze al een hele oude vrouw was. Oma veranderde dus vaak in een ijsstandbeeld. Dat was om te beschermen tegen plaaggeesten. Ze had ook familie leden die ook vuurvlieg feeen waren, en die veranderden soms in schilderijen. Sommigen van hen waren al geheel in een schilderij veranderd, en veranderden niet meer terug. Oma nam die schilderijen altijd mee als ze ging kamperen, en hij en Wuz kregen dan ook een schilderij in hun tent. Hij was in de tent van Wuz geweest, waar hij naar zo'n schilderij keek, en ook in zijn eigen tent hing er zo'n schilderij waar hij soms naar keek. Maar nu was de vakantie voorbij en waren ze weer thuis. De volgende vakantie zouden ze er weer naartoe gaan.

Ondertussen was er werk aan de winkel. China had het land ingenomen, wat zo lang geteisterd was door plaaggeesten, en China had het land vrijgezet. De plaaggeesten werden gezaaid op de akkers als zaad, of gewoon al direct naar de winkels genomen, naar de supermarkten, want zo waren verstijfd tot wuzzel groente. Het zou de ontwaking betekenen van de vuurvlieg elven, en ze zouden hun vleugels terugkrijgen. Zoveel nieuwe apparaatjes waren er nu. China was het buurland van het land waar ze woonden, op de planeet Orion. Het was een hele grote planeet. De vuurvliegjes zongen die dag, en omhulden de planeet. Uit een duister gat kwamen zij, waar zij lang opgesloten hadden gezeten. Zij waren gekomen om de vuurvlieg elven vrij te zetten, en daarna de vuurvlieg feeen.

Ze hadden ook een geadopteerd zusje uit China. Oma had haar ook eens gered, waar China haar altijd dankbaar voor is gebleven. Hij was eens verliefd op het meisje, maar dat ging snel weer over. Wuz plaagde hem er wel eens over. Uiteindelijk noemde hij haar daarom maar gewoon zusje. Het meisje kon goed rekenen, en kon goed met allerlei apparaatjes overweg. Altijd als hij aan haar dacht dan vlogen er vuurvliegjes in zijn hart, niet meer in zijn buik. Vroeger kon hij daar flink ziek van worden. Uiteindelijk heeft Oma hem daarvan genezen, door haar ijs magie, want het was immers het werk van plaaggeesten dat hij zo zwaar verliefd op haar was. Oma noemde het een ziekte. Soms werden de vuurvlieg elven verliefd door plaaggeesten, en dat zou de grootst mogelijke ongelukken kunnen veroorzaken, maar gelukkig had Oma ingegrepen. Door verliefdheid waren eens de plaaggeesten in het land binnengekomen. De koning had er erg veel berouw van, en stierf door een gebroken hart. Daarom moet de ziekte zo snel mogelijk genezen worden.

Oma weet wel raad met haar ijs magie. De vuurvliegjes leiden op een hele andere weg, dieper het woud in, of verder op zee. Nee, een vuurvlieg elf mag nooit zomaar verliefd worden. Daar komen de grootste ongelukken van. Zo raakten zij eens hun vleugels kwijt. De vuurvliegjes brug over de rivier leidt tot het ijsland. Dat zijn de boven hersenen. Daar moet eerst het goede rijpen. Daar moet eerst wijze raad gegeven worden, zoals Oma altijd doet, want ook Oma is daar gegaan. En alleen zo, en niet anders, kom je tot het land van de vuurvliegjes, de onder hersenen. En alleen zo kan de magie van de vuurvlieg elven je bijstaan. Uit dat gat stroomt het. Vandaar komt het, en daar stroomt het altijd weer naar terug. De onder hersenen lopen namelijk helemaal door tot bij je hart. Dat is een kap van vuurvliegjes, en een honing boom. En dat is wat de vuurvlieg elven de ware liefde noemen : de liefde voor het werk. Hij en Wuz zijn daarom ook nooit getrouwd, alleen met het werk. Oma heeft het huwelijk zo bevestigd, op de bruiloft van de vuurvlieg elven.

Einde

Het eeuwige ijs

De mens moest de wereld verlaten om opnieuw in het Woord te kunnen leven.
Vissen 7:10

De wereld beproeft ons, breekt ons af, terwijl het geheim van ijs ons in vervoering brengt, ons herstelt en opslaat, ons downloadt, en ons uploadt, door de rivier van ijs, de rivier van

vergetelheid, die in een diepere en verloren herinnering komt, de oer-herinnering, dat wat er vóór de tijd was, om ons een nieuwe plek te geven.

Het brengt ons naar het woord der woorden. We kunnen van wereld naar woord gaan, om weer vast te zitten in het boek des levens, het boek van de diepere natuur.

We zijn niet alleen geografische wezens. We zijn literaire wezens. Alleen in boeken kunnen we onze ware plaats vinden.